

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Patrick Ness

Vocea pumnalului

Primul volum din trilogia
Pe tărâmul haosului

Traducere din engleză de
Florina Pîrjol

Dacă am avea o viziune și o percepție corecte asupra întregii vieți omenești, ar fi ca și cum am auzi iarba crescând și inima veveriței bătând, și am muri din pricina aceluși urlet care se ascunde de cealaltă parte a tăcerii.

George Eliot, *Middlemarch*

PARTEA I

1. Gaura din mijlocul Vacarmului

Primul lucru pe care-l descoperi când câinele tău învață să vorbească e că, în general, câinii nu prea au mare lucru de spus. Oricare ar fi subiectul.

— Vreau să fac caca, Todd.

— Tacă-ți gura, Manchee.

— Caca. Caca, Todd.

— Am zis să *taci!*

Străbatem de la un capăt la altul câmpurile sălbatice din partea de sud-est a orașului, cele care coboară spre râu și apoi duc spre mlaștină. Ben m-a trimis să-i culeg niște mere de baltă și m-a obligat să-l iau și pe Manchee cu mine, chiar dac' știm cu toții că l-a adus Cillian doar ca să se pună bine cu Primarul Prentiss și din senin mă trezesc că primesc cadou de ziua mea anul trecut cățelul ăsta, deși n-am spus niciodată că mi-aș *dori* vreun câine, *am spus* doar că-mi doream să repare Cillian odată bicicleta aia de fiziune ca să nu mai trebuiască să merg pe jos prin fiecare loc uitat de lume din orașul ăsta idiot, dar vai, nu, la mulți ani, Todd, uite un cățel nou-nouț, Todd, și chiar dac' nu-l vrei, chiar dac' n-ai cerut niciodată așa ceva, ia ghici cine tre' să-l hrănească și să-l țină în formă și să-l

spele și să-l scoată la plimbare și să-l asculte trăncănind, acum că e suficient de mare ca virusul vorbirii să-l facă să deschidă gura? Ia ghici!

— Caca, latră Manchee încet, aproape numai pentru el. Caca, caca, caca.

— Fă odată idiotul ăla de rahat și termină cu vorbăria!

Iau o nuiă de pe marginea drumului și dau să-l croiesc cu ea. Nu-l nimeresc, pentru că nici n-am vrut, de fapt, și el pur și simplu chicotește cu râsul lui ca un lătrat și-și continuă drumul. Merg în urma lui, lovind cu nuiăua iarba de pe ambele părți ale cărării, uitându-mă cu ochii mijiiți la soare și încercând să nu mă gândesc la absolut nimic.

Sincer să fiu, n-avem nevoie de mere de baltă. Ben poate să le cumpere de la magazinul Domnului Phelps, dacă chiar are chef de ele. La fel de adevărat: să te duci la baltă să culegi niște mere nu-i o treabă de bărbat, fiin'că bărbații n-au voie să fie niciodată atât de leneși. Acuma, n-o să devin *in mod oficial* bărbat decât peste treizeci de zile. Am trăit doisprezece ani, cu câte treisprezece luni nesfârșite fiecare și încă alte douăsprezece luni, ceea ce înseamnă că, deși am trăit o grămadă, încă mai am o lună până la marea aniversare. Planurile au fost plănuite, pregătirile au fost pregătite, cred c-o să fie petrecere mare, deși încep să-mi fac niște imagini ciudate despre ea, prea întunecate și prea luminoase în același timp, dar, totuși, o să devin bărbat, și culesul de mere de pe baltă nu-i o treabă de bărbat sau măcar de aproape-bărbat.

Dar Ben știa că-mi poate cere să mă duc și mai știa și că eu o să zic da, pentru că mlaștina e singurul loc de pe lângă Prentisstown unde poți să scapi un pic de Vacarmul pe care oamenii îl dau afară, toată zarva și trăncăneala

care nu se oprește niciodată, nici când dorm, oamenii și gândurile lor, pe care nici măcar ei nu știu că le gândesc, deși toți ceilalți le pot auzi. Oamenii și Vacarmul lor. Nu știu cum fac față, cum se suportă unii pe alții.

Bărbații-s niște făpturi zgomotoase.

— Veveriță! strigă Manchee și o zbughește de lângă mine, ieșind de pe drum, oricât de tare aș țipa eu la el, și poftim, tre' să fug și eu de-a lungul — și mă uit în jur să fiu sigur că nu-i nimeni — *afurisitelor* ăstora de câmpuri fiin'că Cillian o să fac-o criză dacă Manchee o să cadă într-o *afurisită* de gaură de șarpe și sigur c-o să fie numai *afurisita* mea de vină, chiar dac' eu n-am vrut *afurisitul* ăsta de câine, de la bun început.

— Manchee! Vino-napoi!

— *Veverițăăă!*

Trebuie să-mi fac loc prin iarbă, cu tot felul de viermișori lipindu-mi-se de tălpi. Unul se face terci când îl strivesc, lăsându-mi o dără verzuie pe teniși, care știu din experiență că n-o să mai iasă.

— *Mancheeeee!* urlu eu turbat.

— Veveriță! Veveriță! Veveriță!

Latră în jurul unui copac și veverița se vântură în sus și-n jos pe scoarță, bătându-și joc de el. *Hai, câine zăpăcit*, spune Vacarmul ei. *Hai, prinde-mă, hai, prinde-mă. Zăpăcilă, Zăpăcilă, Zăpăcilă.*

— Veveriță, Todd! Veveriță!

Afurisitele astea de animale chiar sunt proaste.

Îl apuc pe Manchee de zgardă și-i dau una zdravănă peste piciorul din spate.

— Au, Todd! Au!

Și-l lovesc din nou. Și încă o dată.

— Au! Todd?

— *Haide*, zic, iar Vacarmul meu urlă atât de tare, încât cu greu îmi pot auzi gândurile, ceva ce-o să regret imediat, pun pariu.

Zăpăcilă, măi, băiete, Zăpăcilă, gândește veverița despre mine. *Vino să mă prinzi, Zăpăcilă*.

— N-ai decât să te duci dracului, zic, deși nu zic fix „dracului”, zic ceva ce-nseamnă asta.

Și chiar c-ar fi trebuit să mă uit atent în jur.

Fiin'că iată-l pe Aaron, taman aici, răsărind din iarbă de nicăieri, încordându-se și dându-mi una în față, julindu-mi buza cu inelul lui baban, apoi ducându-și mâna făcută pumn în cealaltă direcție, izbindu-mă în pomete, dar măcar nu mă nimerește în nas, pen'că m-am lăsat să cad în iarbă, încercând să mă feresc de lovitura lui, și-i dau drumul zgărzii lui Manchee, iar el fuge imediat înapoi spre veveriță, lătrând ca disperatul, ca un trădător ce e, și eu cad în iarbă, izbind pământul cu genunchii și cu palmele, mănjindu-mă peste tot de dâre de viermișori.

Și rămân acolo, întins pe pământ, respirând.

Aaron stă în picioare deasupra mea, Vacarmul lui ajunge la mine sub formă de pasaje din scripturi și din viitoarea lui predică și *Limbajul, tinere Todd și găsierea unei ofrande și sfântul care își alege singur calea și Dumnezeu ascultă și iureșul de imagini din Vacarmul fiecăruia*, lucruri familiare și crâmpie strălucitoare de...

De ce? Ce anume a fost abandonat...?

Dar deasupra se înalță un fragment zgomotos din predica lui care să blocheze acest gând și mă uit în sus, fix în ochii lui și deodată nu mai vreau să știu nimic. Deja simt gustul de sânge acolo unde inelul mi-a despicat buza și nu mai vreau să știu nimic. El *niciodată* nu vine

acolo, niciun bărbat *nu vine vreodată*, au ei motivele lor, bărbații, și sunt mereu doar eu cu câinele meu, dar iată-l și pe el, și eu nu vreau, nu vreau să știu nimic.

Îmi zâmbește de sus, prin barba aia a lui, îmi zâmbește mie care zac în iarbă.

Un pumn zâmbăreț.

— Limbajul, tinere Todd, spune, ne leagă printr-un lanț, ca pe niște prizonieri. N-ai învățat nimic la biserică, băiete?

După care rostește una dintre cele mai cunoscute învățături ale sale:

— Dacă unul dintre noi cade, cădem toți.

Da, Aaron, gândesc eu.

— Cu voce tare, Todd.

— *Da, Aaron*, zic.

— Și toate drăcuielile? zice el. Și toate blestemățiile gen „la naiba”? Fiindcă să nu crezi că nu le-am auzit și pe astea. Vacarmul te dă de gol. Ne dă pe toți.

Nu pe toți, gândesc eu, dar, în același timp, zic cu voce tare:

— Îmi pare rău, Aaron.

Se apleacă spre mine, cu buzele aproape de fața mea, și-i pot simți mirosul care-i iese din gură, îi simt apăsarea respirației ca pe niște degete care se întind să mă apuce.

— Dumnezeu aude, șoptește el. Dumnezeu *aude*.

Și ridică din nou mâna, iar eu mă feresc, la care el râde și apoi dispare pur și simplu, îndreptându-se înapoi spre oraș și luându-și și Vacarmul cu el.

Tremur pentru că pulsul mi-a crescut din cauza loviturii, tremur fiindcă m-am aprins atât de tare și sunt atât de șocat și de furios și fiindcă urăsc atât de mult orașul ăsta și oamenii lui, încât îmi ia ceva timp să mă ridic și să

mă duc să-mi recuperez câinele. *Și ce dracului făcea el pe aici, până la urmă?* mă gândesc și sunt așa de varză, sunt în continuare atât de plin de furie și de ură (și de frică, da, frică, taci din gură), că nici măcar nu mă mai uit în jur să văd dacă Aaron îmi aude sau nu Vacarmul. Nu mă mai uit în jur. Nu mă mai uit.

Și apoi chiar mă uit, după care mă duc să-mi iau câinele.

— Aaron, Todd? Aaron!

— Să nu mai spui numele ăsta niciodată, Manchee.

— Sângerezi, Todd! Todd! Todd? Todd! Sângerezi!

— Știu. Tacă-ți gura.

— Zăpăcilă, zice el, ca și cum cuvântul ăsta n-ar avea niciun sens, are capul gol cum e cerul.

Îl pocnesc peste dos:

— Nici asta să nu mai spui!

— Au! Todd!

Continuăm să mergem, lăsând în urmă râul pe partea stângă. Râul face mai multe cotituri în partea de est a orașului, înaintând spre nord, trecând pe lângă ferma noastră și coborând pe una dintre laturile orașului până se lărgește într-o porțiune mocirloasă care, în cele din urmă, se transformă în mlaștină. Trebuie să eviți râul și în mod special partea aia mocirloasă înainte să înceapă copacii de mlaștină fiin'că pe-acolo trăiesc crocodili, suficient de mari cât să ucidă un aproape-bărbat și pe câinele lui. Înotătoarele de pe spatele lor arată fix ca un pâlc de papură și, dacă te apropii prea mult, BUUUM!, sar din apă, zburând spre tine cu ghearele răsfirate și cu gurile gata să te-apeuce, și-atunci nu prea mai ai nicio șansă.

Trecem pe lângă partea mlaștinoasă și încerc să cuprind cu privirea mlaștina în liniște, pe măsură ce mă

apropii de ea. Nu prea mai e nimic de văzut, de aia nici nu vin bărbații pe-aici. Și mai e și mirosul, n-o să mă prefac că nu-l simt, dar nu miroase nici pe departe atât de rău pe cât pretind bărbații. Ei își miros amintirile, chiar așa, nu simt, de fapt, ce e cu adevărat aici, ei adulmecă mlaștina așa cum era ea pe vremuri. Toate lucrurile alea moarte. Spacșii și oamenii aveau concepții diferite legate de înmormântare. Spacșii foloseau pur și simplu mlaștina ca să-și arunce morții direct în apă, lăsându-i să se scufunde, ceea ce era bine fiin'că li se potrivea tipul ăsta de înmormântare în mlaștină, cred. Așa spune Ben. Apa și noroiul și pielea de spacș mergeau bine împreună, nu otrăveau nimic, doar îngrășau mlaștina, așa cum fac oamenii cu pământul.

Și apoi, la un moment dat, bineînțeles că au fost mult mai mulți spacși de îngropat decât de obicei, prea mulți chiar și pentru o mlaștină atât de mare, și chiar e o mlaștină a naibii de mare. Și pe urmă n-a mai rămas niciun spacș în viață, nu-i așa? Erau doar mormane de cadavre de spacși, îngrămădite unele peste altele în mlaștină, putrezind și duhnind, și a durat mult până când mlaștina a redevenit mlaștină, și nu doar o harabură de muște și mirosuri și cine știe ce alți viruși or mai fi păstrat ei pentru noi.

Acolo m-am născut eu, în toată harababura aia, cu mlaștina ultraaglomerată, cimitirul ultraaglomerat și orașul ăla nu prea aglomerat, așa că nu-mi amintesc nimic, nu-mi aduc aminte de o lume fără Vacarm. Tata a murit de o boală înainte să mă nasc eu și apoi a murit și mama, bineînțeles, asta nu-i nicio noutate. Ben și Cillian m-au luat la ei și m-au crescut. Ben zice că mama a fost ultima femeie, dar toată lumea zice asta despre mamele

tuturor. S-ar putea ca Ben să nu mintă, el crede că e adevărat ce zice, dar cine știe?

Totuși, sunt cel mai tânăr din tot orașul. Obişnuiam să ies și să arunc cu pietre în ciorile de câmp împreună cu Reg Oliver (cu șapte luni și 8 zile mai mare decât mine), cu Liam Smith (cu patru luni și 29 de zile mai mare) și cu Seb Mundy, care era următorul cel mai tânăr după mine din oraș, cu trei luni și o zi mai mare, da' nici măcar nu mai vorbește cu mine, acum c-a devenit bărbat.

Niciun băiat nu mai face asta odată ce-a împlinit treisprezece ani.

Așa merg lucrurile în Prentisstown. Băieții devin bărbați și se duc la întâlnirile lor doar pentru bărbați ca să vorbească despre cine știe ce și, în mod clar, băieții n-au voie acolo, iar dacă ești ultimul băiat din oraș, trebuie, pur și simplu, să aștepti de unu' singur.

Mă rog, tu și un câine pe care nici măcar nu-l vrei.

Dar nu contează, uite mlaștina, să intrăm în ea, și să urmărim cărările ce ne duc de jur împrejurul și apoi peste partea cea mai rea din baltă, și să ne croim drum printre copacii mari și noduroși care cresc aici și apoi spre mlaștină până la acoperișul ascuțit, înalt de zeci și zeci de metri. Aerul e dens și negru și apăsător, dar nu genul de dens și negru și apăsător care te sperie. E o grămadă de viață aici, mormane întregi, poți, pur și simplu, să nu bagi în seamă orașul dacă așa ai chef, păsări și șerpi verzi și broaște și kivits și amândouă tipurile de veverițe și (vă jur) un cassor sau doi și, bineînțeles, șerpi roșii de care tre' să te ferești. Și deși e întuneric, niște fâșii de lumină intră prin găurile din acoperiș și, dacă mă-ntrebi pe mine, deși s-ar putea să n-o faci, recunosc că mlaștina e, pentru mine, ca o cameră uriașă, primitoare și lipsită de Vacarm.

Întunecată, dar vie, vie, dar prietenoasă, prietenoasă, dar nu hrăpăreață.

Manchee ridică piciorul lângă aproape orice până când, într-o zi, o să rămână fără pipi, apoi se ascunde sub o tufă, bodogănind de unul singur, încercând să găsească un loc unde să-și facă cealaltă treabă, cred.

Dar mlaștina nu se supără. Cum ar putea? E numai viață acolo, dând pe dinafară, revenind și repetându-se și renăscând din sine însăși. Adică, nu vreau să zic că nu există deloc Vacarm aici. Sigur că există, n-ai cum să scapi de Vacarm, nicăieri pe lumea asta, dar e mai liniște decât în oraș. Gălăgia e un alt fel de gălăgie, pentru că zgomotul din mlaștină e, pur și simplu, curiozitate, tot felul de creaturi ce încearcă să se dumirească și ele cine ești și dacă ești o amenințare pentru ele. În timp ce orașul deja știe totul despre tine și vrea să știe și mai mult și vrea să te pună la pământ cu tot ce știe despre tine, deci cum să mai poți păstra ceva numai pentru tine?

Vacarm de mlaștină, cu toate că Vacarmul de mlaștină înseamnă păsările cu micile lor gânduri de păsărele îngrijorate. *Unde e mâncare? Unde e casa? Unde suntem în siguranță?* Și veverițele țâfnoase, toate niște mici ștrengărițe care-și bat joc de tine când te văd, sau unele de altele dacă nu te văd, și veverițele roșcate care sunt ca niște copii nătângi, și câteodată sunt și vulpi de mlaștină ascunse în frunziș, pe care le poți auzi imitând Vacarmul veverițelor pe care le mănâncă și uneori găsești și păsări maven care-și cântă cântecele lor ciudate și odată jur c-am văzut un cassor alergând pe două picioare lungi, dar Ben zice că nu se poate și spune că au dispărut de mult din mlaștină.

Nu știu. Eu mă cred pe mine însumi.

Manchee iese din tufe și se așază lângă mine fiin'că m-am oprit fix acolo, în mijlocul drumului. Se uită în jur ca să vadă la ce anume mă uit, apoi zice:

— Făcut caca bun, Todd.

— Sunt sigur c-a fost bun, Manchee.

Ar fi bine să nu mai primesc vreodată alt afurisit de câine de ziua mea. Anul ăsta vreau un cuțit de vânătoare ca acela pe care Ben îl poartă la spate. Ei bine, *ăsta* da cadou pentru un bărbat.

— Caca, spune Manchee încetșor.

Mergem mai departe. Pălcul cel mai mare de meri de baltă se află un pic mai încolo în mlaștină, străbătând niște cărări și apoi trecând peste un buștean prăbușit pe care Manchee nu-l poate sări fără ajutor. Când ajungem acolo, îl apuc de burtă și-l ridic. Cu toate că știe ce fac, tot lovește cu picioarele în stânga și-n dreapta ca un păianjen în cădere, făcând tărăboi fără niciun motiv.

— Stai liniștit, tăntălăule!

— Jos, jos, *jos!* țipă el, râcâind aerul cu labele.

— Câine prost!

Îi dau drumul cu zgomot deasupra bușteanului și apoi mă cațăr și eu pe el. Sărim amândoi pe partea cealaltă, și Manchee latră „Sari!” în timp ce aterizează și continuă să latre „Sari!” în timp ce fuge mai departe.

După ce sar peste buștean începe cu adevărat întunericul mlaștinii și primul lucru pe care-l vezi sunt vechile clădiri ale spașilor aplecându-se din beznă, arătând ca niște gogoloaie cafenii de înghețată topită, dar de dimensiunea unor căsuțe. Nimeni nu știe sau nu-și aduce aminte la ce foloseau ele, de fapt, dar după părerea lui Ben, care e genul de tip cu cele mai bune idei despre orice, aveau legătură cu felul cum își îngropau morții.

Poate chiar un fel de biserică, cu toate că spașii n-aveau vreo religie pe care cineva din Prentisstown s-o poată identifica astfel.

Rămân la o distanță mare de ele și-apoi intru în micul crâng de meri sălbatici. Merele sunt coapte, aproape negre, aproape comestibile, cum ar spune Cillian. Culeg unul de pe o creangă și mușc din el, iar sucule mi se scurge pe bărbie.

— Todd?

— Ce e, Manchee?

Scot punga de plastic pe care o aveam împăturită în buzunarul de la spate și încep s-o umplu cu mere.

— Todd? latră el iarăși și de data asta îmi dau seama la ce latră și mă-ntorc, iar el îmi arată clădirile spașilor, are blana zburlită pe spinare și urechile ciulite în toate direcțiile.

Mă ridic în picioare.

— Ce-i, băiete?

Acum mârâie, dezvelindu-și dinții. Îmi simt din nou sângele clocotind în vene.

— E un crocodil? zic.

— Liniște, Todd, mârâie Manchee.

— Da' ce e?

— E liniște, Todd.

Și scoate un lătrat, care chiar e un lătrat adevărat, un lătrat adevărat de câine, care nu înseamnă nimic altceva decât „ham”, și energia din corpul meu crește un pic, ca și cum impulsuri electrice ar începe să-mi iasă din piele.

— Ascultă, mârâie el.

Și încep să ascult.

Și ascult.

Și-apoi întorc puțin capul și ascult în continuare.

Există o gaură în Vacarm.

Ceea ce e imposibil.

E *bizar*, chiar există, acolo, pitit pe undeva, printre copaci sau ascuns vederii, un locșor unde urechile tale și mintea ta îți spun că nu există Vacarm. E ca o formă pe care n-o poți vedea decât prin felul în care tot ce e în jurul ei intră în contact cu ea. Ca apa ce ia forma ceștii, dar fără ceașcă. E o gaură, și tot ce cade în ea încetează să mai fie Vacarm, încetează să mai fie *ceva*, pur și simplu se oprește. Și nu e ca liniștea mlaștinii, care, evident, nu e niciodată *liniștită*, ci doar cu mai puțin Vacarm. Dar asta, asta e o formă, o formă a *nimicului*, o gaură unde toate Vacarmurile se opresc.

Lucru care nu e posibil.

Nu există nimic pe lumea asta în afară de Vacarm, nimic altceva decât gândurile permanente ale oamenilor și toate lucrurile venind la tine și la tine și la tine, din clipa în care spașii au dat drumul virusului Vacarmului în timpul războiului, un virus care-a ucis jumătate din bărbați și toate femeile, inclusiv pe mama mea, un virus care i-a înnebunit pe restul bărbaților și care a însemnat sfârșitul pentru tot neamul spașilor în momentul când oamenii, în nebunia lor, au ridicat armele.

— Todd?

Manchee e îngrozit, o simt din vocea lui.

— Ce, Todd? Ce e, Todd?

— Ai mirosit ceva?

— Miros doar liniște, Todd, latră el, apoi începe să latre tot mai tare: Liniște! Liniște!

Și după aceea, undeva în jurul clădirilor spașilor, liniștea se mișcă.

Pulsul mi-e atât de ridicat, încât aproape mă dărâam. Manchee scheaună, învârtindu-se în jurul meu, lătrând, sperându-mă și mai tare, așa că-l pocnesc din nou peste dos („Au, Todd!“) ca să mă mai calmez.

— Nu există găuri, zic. Nu există ceva numit *nimic*. Așa că trebuie să fie *ceva*, nu-i așa?

— Ceva, Todd, latră Manchee.

— Poți să auzi cumva unde a dispărut?

— E liniște, Todd.

— Ei, înțelegi tu ce vreau să spun.

Manchee adulmecă aerul și face un pas, doi, apoi mai mulți spre clădirile spașilor. Cred că o căutam, de fapt. Încep să pășesc încetșor spre cea mai mare dintre cupele de înghețată topită. Mă țin departe de orice ne-ar putea pândi din dosul ușiței aleia curbate, de formă triunghiulară. Manchee miroase pe la tocul ușii, dar nu mârâie, așa că trag o gură bună de aer și mă uit înăuntru.

E gol ca într-un mormânt. Tavanul urcă deasupra capului meu încă o dată cât înălțimea mea. Podeaua e murdară, cu buruieni de baltă care cresc din ea, plante agățătoare și altele de felul ăsta, dar nimic altceva. Adică, niciun *nimic adevărat*, nicio gaură și nimic care să ne zică ce-o fi fost aici 'nainte.

E o prostie, da' tre' s-o spun.

Mă-ntreb dacă nu cumva spașii s-au întors.

Dar asta e imposibil.

Și o gaură în Vacarm e ceva imposibil.

Așa că ceva imposibil ar putea să fie adevărat.

Îl aud pe Manchee adulmecând iarăși pe-afară, așa că mă strecor acolo și mă duc la a doua cupă. Pe asta e scris *ceva*, singurele cuvinte scrise din limba spașilor pe care le-a văzut cineva vreodată. Singurele cuvinte pe care